

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

3.

február 12.

ARCANUM DIVINAE SAPIENTIAE - II. fejezet

Az Egyház házassági joghatósága

Amikor az életünk normális mederben folyik, nem is gondolunk arra, hogy körülöttünk egy **jogrend** működik, amely szabályozza az életünk majdnem minden mozzanatát. Ha például bemegyünk egy üzletbe, leveszünk valamit a polcról, cserébe a pénztárnál bankjegyeket adunk a pénztárosnak, kijöhetünk úgy a boltból, hogy amit kihoztunk, azt a magunkénak mondhatjuk. – Eszünkbe sem jut az, hogy e folyamat mögött hány- és hány jogszabály áll.

Amikor a stabilan működő jogrend valamiért megváltozik, ez az emberek egy részét biztosan hátrányosan érinti, és akkor a jogrend mindjárt érzékelhetővé válik. Például ha felemelik a nyugdíj korhátárt 60-ról 65 évre, ez sok konfliktust okoz, de ha mindjárt 70-re emelnék, akkor ez már elviselhetetlen lenne.

A jogrend egyik fontos pillére a családjog. Ez az enciklika még abban a korban keletkezett, (1880) amikor a családjog egész Európában átalakulás alatt állt. A legtöbb államban, így Magyarországon is a családjog joghatósága az egyházak kezében volt, és a különböző egyházak egymástól kissé eltérően szabályozták a házasság, a válás, az együttélés, vagy az örökbefogadás jogszabályait.

Az 1894. évi XXXI. tc. volt az első állam által alkotott teljes körű családjogi törvény, ez vezette be a kötelező polgári házasságot, és ezzel együtt az egyházi hatóságoktól minden állami jogi hatáskört elvett. Ez rendkívül jelentős átalakulás volt a magyar jogrendszerben, aminek pozitív és negatív hatásait mind a mai napig érzékeljük.

Az állam szeretné visszaszorítani az egyházakat. Vonuljanak vissza a templomba, és ne avatkozzanak bele az emberek egymás között létesített polgári jogi kapcsolataiba.

Az Egyház pedig védi a házassággal kapcsolatos nézeteit, és amennyire csak lehet, küzd is az ellen, hogy a joghatóságát teljesen visszaszorítsák. Erről tesz tanúságot ez az enciklika is.

A hétköznapi emberek körében ez a változás ma is sok meghasonlottságot eredményez. A vallásos emberek fejében kialakult egy kettős jogrend, - elismerik a polgári joghatóságot is, és az egyház joghatóságához is ragaszkodnak. „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené”.- Így tanította nekünk Jézus.

Itt a földön nincsen olyan tökéletes jogrend, amelyik senkit nem korlátoz. Egy ilyen jogrend utáni vágyakozás utópia.

De ha minden jogrend önmagában is okozhat konfliktusokat, akkor két jogrendhez való együttes alkalmazkodás- sajnos -még több nehézz helyzetet hoz elő. A polgári jogban egyszerűbb lett a házasságkötés, és sokkal egyszerűbb lett a válás. Ugrásszerűen meg is növekedett a válások száma. Sem az állam, sem az Egyház a mai napig nincsen felkészülve az elvált emberek ilyen nagy tömegére.

Egy katolikus ember hozzászólásában hallottuk: Örülünk, hogy a családok külön adókedvezményt kapnak, de sérelmezzük, hogy ezt ki akarják terjeszteni az élettársi kapcsolatban élőkre is, hiszen azok nem is valódi családok.

Nekünk, katolikusoknak nagy a kísértés, hogy Jézus szavait kiforgassuk, valahogy ilyenképpen: Ha mindenki megadja a császárnak, ami a császáré, akkor joggal elvárható az is, hogy mindenki megadja Istennek is azt, ami az Istené.

Jézus arra tanított minket, hogy legyünk sokkal türelmesebbek !

Bíró László püspök úr az elmúlt héten a Városmajori templomban mondott szentbeszédet: Nem a család a beteg, hanem a társadalom. – Ez volt a beszédének a témája.

Sokat kell imádkoznunk, sok-sok erőfeszítés, empátia és szolidaritás szükséges ahhoz, hogy ezt a helyzetet gyógyítani tudjuk.